

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 25 września 2024 r.,
w sprawie **T. M.**
na posiedzeniu bez udziału stron,
wniosku obrońcy skazanego T. M. o wstrzymanie wykonania
wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy
z dnia 5 marca 2024 r., sygn. akt IV Ka 1142/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią
z dnia 29 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 198/21,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

postanowił
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego w wywiedzionej kasacji wniósł o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 5 marca 2024 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 1142/23, a także poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią z dnia 29 grudnia 2022 r., w sprawie o sygn. akt II K 198/21. Wniosek ten uzasadnił problemami zdrowotnymi skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego nie jest zasadny.

Zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Treść tego przepisu nie określa przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia, jednakże możliwość jego wstrzymania, jak wynika z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa ma charakter wyjątkowy i stanowi odstępstwo od zasady określonej w art. 9 § 2 k.k.w. Przepis ten jednoznacznie wskazuje, że orzeczenie staje się wykonalne z chwilą jego uprawomocnienia. Zatem wstrzymanie wykonania orzeczenia, jako instytucja o charakterze wyjątkowym, może nastąpić przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia sytuacji oczywistej zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2022 r., sygn. akt II KO 111/21, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2021 r., sygn. akt V KK 415/21).

Mając powyższe na uwadze, nie przesądzając ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, wskazać należy, że żadna z powyższych przesłanek nie zachodzi. W ocenie Sądu Najwyższego analiza zarzutów zawartych we wniesionych w imieniu skazanego kasacjach i przedstawionej na ich poparcie argumentacji, wyklucza możliwość uznania ich za oczywiście zasadne, a zatem za takie, które bez pogłębionej oceny zaskarżonego nimi wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, przekonują o ich niewątpliwej skuteczności. W tym kontekście nie ma znaczenia subiektywne zapatrywanie obrońcy skazanego, pozostającego w przekonaniu o ich zasadności. Nie ulega również wątpliwości, że ewentualne przystąpienie do odbycia kary pozbawienia wolności przez skazanego samo w sobie nie stanowi o wyjątkowo dolegliwych i nieodwracalnych wobec niego skutkach.

Z kolei podnoszone w uzasadnieniu wniosku okoliczności dotyczące stanu zdrowia skazanego mogą ewentualnie stanowić podstawę wniosku o odroczenie wykonania kary lub udzielenie przerwy, nie mogą jednak być wystarczającą

przesłanką do zastosowania instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia stosownie do dyspozycji art. 532 § 1 k.p.k.

Uwzględniając powyższe Sąd Najwyższy stwierdził zatem, że w stosunku do skazanego T. M. nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., skutkującej wstrzymaniem wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 5 marca 2024 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 1142/23, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią z dnia 29 grudnia 2022 r., w sprawie o sygn. akt II K 198/21.

W tej sytuacji, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]